

DE KRONIEKEN VAN MAGIE

BOEK 1

DE HEER VAN HET WOUD

Ian Laverman

DE **HEER** VAN
HET **WOUD**

ZILVER
BRON

© 2015 Ian Laverman
© 2015 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Tepeter/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Spellingscontrole: Chinouk Thijsen

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978 94 90767 91 4
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

DELIA

De regen viel al dagen aan een stuk door zonder ook maar enig teken van opklaring en de stormwolken boven zee voorspelden geen verbetering. Hoge golven sloegen tegen de rotsen van het klif.

‘Wat een weer!’ mopperde Delia. Haar mantel was opengefallen waardoor haar uniformachtige pak vochtig werd. Bibberend sloeg ze de mantel strakker om zich heen en veegde de doorweekte haren uit haar gezicht.

‘Het valt reuze mee.’ Glimlachend keek Lilith omhoog naar de regenwolken terwijl de dikke druppels over haar gezicht gleden.

‘Het valt reuze mee?’ bromde Delia. ‘Ik ben nat op plaatsen waar ik het absoluut niet wil zijn!’

‘Maar de regen is heerlijk reinigend en verfrissend.’ De koperkleurige ogen van Lilith ontmoetten die van Delia.

Delia zuchtte diep en liep verder. ‘Jij bent echt veel te vrolijk.’

‘Geef me een reden om niet vrolijk te zijn.’

Delia stopte abrupt. Meende ze dit nu serieus? ‘We zijn voor onze eerste solomissie naar een godvergeten plek gestuurd!’ Ze balde haar vuist en moest al haar wilskracht aanspreken om niet kwader te worden dan ze al was. ‘En dan komt dit kloteweer er nog bij.’ Delia sjokte weer hoofdschuddend verder. ‘En het is waar-

schijnlijk nog loos alarm ook!

‘Je moet gewoon naar de mooie kant van het leven kijken,’ reageerde Lilith.

‘Tja, we zijn tenminste de citadel uit.’

Lilith klapte in haar handen. ‘Heel goed van je.’

De twee jonge vrouwen liepen het dorp binnen. Wat meteen opviel was dat alle luiken voor de ramen dichtzaten. De deuren hingen scheef en er hing een doodse stilte.

‘Dit voorspelt weinig goeds,’ fluisterde Delia.

‘Waar is iedereen? Waar zijn de bandieten?’ reageerde Lilith. Haar stem echode door het dorp.

‘Praat zachter!’ siste Delia.

‘Hoezo? Als er niemand is, dan hoeven we ook niet zachtjes te doen.’

Het kraken van hout klonk op. Eerst zachtjes, maar werd steeds sterker, alsof er een leger in beweging kwam.

‘Sorry, wat zei je nou? Ik geloof dat niet iedereen je gehoord heeft!’ beet Delia Lilith sarcastisch toe.

Maar zo plotseling als het gekraak begonnen was, stierf het ook weer weg. Er viel een beklemmende stilte die Delia de rillingen bezorgde. Even zocht ze oogcontact met Lilith, die zich zo te zien net zo ongemakkelijk voelde. Het was alsof er tientallen ogen in hun rug prikten, ze werden bekeken.

‘Kun jij contact zoeken met de Paladijnen?’ fluisterde Delia. Ze speurde met haar ogen de huizen af. Tussen een spleet van een muur en een luik voor een raam schitterde iets. Het verdween vrijwel meteen.

‘Dat moet geen probleem zijn.’ Lilith opende haar hand. Een felgroen licht verscheen en veranderde in een smaragdgroene bol ter grootte van haar hand. Lilith wreef met haar hand over de bol en na enkele seconden verscheen er een gezicht van een man.

‘Ja?’ Zijn stem klonk schor en hij had een lelijk litteken dwars over zijn gezicht.

'Jij ook hallo, Greyson,' reageerde Delia meteen. 'Heeft je moeder je nooit leren praten met twee woorden, en dan zeker tegen je meerderen?'

Lilith duwde Delia weg bij de bol.

Greysons vaak emotioneel gezicht vertrok van afgunst. 'Ja, mevrouw,' wist hij knarsetandend uit te brengen. 'Waar kan ik u mee van dienst zijn?'

'Veel beter,' zei Delia voordat Lilith iets kon zeggen. Ze stopte een pluk zwart haar achter haar oor.

'Kun je ons vertellen wanneer je aankomt bij het dorp?' vroeg Lilith vriendelijk.

'Over een uur of twee, mevrouw.' Greysons gezicht verdween vrijwel direct. De verbinding was verbroken.

'Ach, die man is altijd zo verbitterd,' bromde Delia, 'en ook érg vriendelijk,' ging ze sarcastisch verder.

'Waarom moet je die man altijd uitlokken? Greyson is een gevaarlijke man, die wil je niet als vijand hebben.'

Delia sloeg haar armen over elkaar. 'Greyson heeft een aangeboren haat voor alle magiërs. Het is niet moeilijk om die vent als vijand te krijgen. Vooral niet als je op je zestiende al een hogere rang hebt behaald dan hij in zijn hele leven.'

Een enorme schaduw viel over hen heen. Verbijs-terd keken ze op. De man die voor hen stond was groot, groter dan twee meter, en had vettig blond haar dat tot zijn kuiten kwam. Zijn gezicht zag eruit alsof iemand er herhaaldelijk met een zwaard op in had geslagen en zijn ogen waren zo klein dat ze nauwelijks zichtbaar waren.

Delia deed enkele stappen achteruit en trok Lilith aan haar arm mee.

In zijn hand hield hij een speer die even lang moest zijn als hijzelf en eruitzag alsof hij compleet van goud was.

Lilith tikte Delia aan om haar aandacht te trekken.

En nog een keer toen ze niet direct reageerde.

‘Wat?’ snauwde ze.

Lilith wees breed glimlachend naar de speer. ‘Die moet ik hebben,’ zei ze vlug en zette er een stap naartoe.

De man reageerde meteen en haalde uit. Lilith kon net opzij springen.

Delia trok haar mee naar achteren. ‘Dat is geen gewone speer.’ Ze beseftte dat ze deze missie vanaf het begin onderschat hadden. Was de missie maar zo simpel als bandieten verslaan en het dorp bevrijden. Nu hadden ze ook nog een wapen van Paladijnen. Ze wendde zich tot de man. ‘Hoe komt een waardeloze bandiet als jij aan een wapen van een Paladijn?’

‘Denken jullie dat jullie de eerste zijn die achter mij aangestuurd worden? Ik, de geweldige Dracon, heb tientallen magiërs en Paladijnen gedood!’ Dracon begon hard te lachen. ‘Dus vrees mij, kleine meisjes, vlucht nu het nog kan!’

Woede vlamde op in haar buik. ‘Wie noem jij hier kleine meisjes?!’

‘Wat?’ reageerde Dracon lichtelijk verbaasd.

‘Hoe durf jij mij klein te noemen!’ Delia begon te koken van woede.

‘Haal diep adem, dit is niet het moment om je druk te maken over zulke kleine dingen,’ reageerde Lilith, die tussen Delia en Dracon in was gaan staan.

‘Begin jij ook al?’ ging Delia woedend verder, maar vestigde haar aandacht weer op de reus. ‘Ik ruk je kop eraf!’

Dracon begon hard te lachen en schudde ongelovig zijn hoofd.

‘Ga niet verder, Dracon. Kies je woorden verstandig, anders kan ik je niet beschermen tegen haar woede,’ zei Lilith op een serieuze toon.

‘Grote woorden,’ lachte de man hard. ‘Alsof een vrouw ooit tot zoiets in staat is!’

Delia kon haar oren niet geloven, wat was er mis met die vent...?

‘Goed, nu heb je het gedaan,’ zuchtte Lilith, die aan de kant stapte.

Delia voelde haar woede toenemen. De hitte verspreidde zich door haar lijf en pulseerde naar haar armen. De energie verzamelde zich in haar handen en vormde twee groene bollen. ‘Ik maak je af!’ schreeuwde Delia. Dit was genoeg om Dracon achteruit te duwen. Ze zag twijfel bij haar tegenstander ontstaan. *Mooi zo.*

‘Schakel jij die engerd uit, dan handel ik de rest van de mannen af.’ Lilith gebaarde naar de tientallen bandieten die tevoorschijn waren gekomen.

Delia keek langs Dracon heen. *Wat? Nog meer?* Al waren deze een stuk kleiner. *Maar toch...* ‘Leef je uit.’

Ze richtte haar aandacht gelijk op Dracon en stormde op hem af. De reus zocht zijn evenwicht en voordat hij die gevonden had stond ze voor hem. Geschrokken probeerde hij uit te halen met zijn speer. Ze greep de speer vast en zonder moeite liet ze hem exploderen waardoor Dracon meters ver weggeblazen werd. Hij sloeg met een doffe klap tegen de grond.

Delia hoorde hoe Lilith, die met haar gebruikelijk witte speer zich een weg door de tientallen bandieten sloeg, piepte toen de gouden speer vernietigd werd. Delia draaide zich naar haar om, klaar om in te grijpen als dat nodig was.

Lilith sprong heen en weer, vloerde vijand na vijand tot iedere bandiet die naar buiten was gekomen hijgend en bloedend op de grond lag. Ze stapte over wat bandieten heen die in de modder hun tanden bij elkaar zochten terwijl het bloed uit hun neuzen vloeide. Ze schopte een bandiet omver die overeind probeerde te komen en ging boven op hem zitten, waarna ze haar speer in het niets liet verdwijnen. ‘Waar zijn de inwoners van dit dorp?’ vroeg Lilith op een lieflijke toon.

‘Ik weet het niet,’ stotterde de bandiet onzeker.

‘Dat is jammer,’ zuchtte Lilith teleurgesteld. ‘Maar ik geloof je niet,’ ging ze fluisterend verder en ze staarde naar de donkere hemel waar de regen uit bleef komen.

‘Ik zweer het, doe me geen pijn!’ smeekte de man.

‘Maak je maar geen zorgen, ik wil je ook geen pijn doen. Maar zij daar,’ ze wees naar Delia, ‘die zal je wel pijn doen als je niet gauw gaat praten.’

De man wierp haar een angstige blik toe. Delia grinnikte en kon het niet laten om even naar hem te grommen. Het had het gewenste effect.

‘In... in het gemeentehuis, we hebben ze geen pijn gedaan,’ hakkelde de man.

Lilith streelde de man over zijn vettige korte haren, bedankte hem voordat ze opstond en liep weg.

Voordat ze ook maar de kans kregen om naar het gemeentehuis te gaan, zagen ze Greyson met zijn Paladijnen verschijnen. Greyson was een van de grotere paladijnen, herkenbaar door zijn gespierde lichaam en glanzende kale hoofd. De littekens die over zijn hoofd heen liepen waren niet meer te tellen. Naast hem verschenen Calhoun en Valencia, zijn rechter- en linkerhand. Een jongen, niet veel ouder dan twintig, stapte achter hem vandaan.

‘Neem iedereen gevangen!’ bromde Greyson.

Delia wist zeker dat hij gehoopt had om hen in de problemen aan te treffen. Vanaf het eerste moment dat Greyson kennis had gemaakt met Delia en Lilith had hij een hekel aan hen gehad. Dat stak hij niet onder stoelen of banken. ‘Zullen wij de inwoners maar gaan bevrijden?’

Lilith knikte.

Haastig liepen ze naar het gemeentehuis dat aan de andere kant van het dorp stond, terwijl ze zagen hoe de Paladijnen iedereen in de boeien sloeg, bewusteloos of niet.

Het gemeentehuis stond zo dicht bij de rand van het

klif dat het bijna leek te balanceren.

Behoedzaam liepen ze naar de deur toe. Zodra Delia deze aanraakte zwaaide hij open, stormden de dorpelingen naar buiten en vlogen ze de Paladijnen dankbaar in de armen.

‘Geweldig! Waarom doen wij ook alweer al het werk terwijl zij alle dankbaarheid krijgen?’ stamelde Delia verbaasd.

‘Is het niet gewoon fijn om deze mensen veilig te zien?’ Lilith glimlachte tevreden.

‘Nee, ik wil die erkenning hebben. Ik wil net zo beroemd en aanbeden worden als mijn broer.’ Delia zette de eerste stap over de drempel. De vloer kraakte gevaarlijk. Het gebouw was in een vervallen staat. Voorzichtig liep ze verder. Aan het kraken te horen, volgde Lilith haar naar binnen. Delia liet haar ogen door de duisternis glijden, zoekend of iedereen weg was.

‘Kijk eens aan!’ klonk een stem. Hij sprong heen en weer tussen hoog en laag. ‘Als we daar Delia en Lilith niet hebben.’ Een lange gedaante, gehuld in een zwart gewaad, kwam vanuit de schaduwen tevoorschijn. Zijn gezicht was verscholen achter een beangstigend masker.

Delia verstijfde. ‘Wie ben jij?’ Ze had moeite om haar stem onder controle te houden. Haar knieën knikten en ze kreeg moeite met ademhalen. Ze hoorde Lilith naar adem snakken. De magische kracht die de gedaante uitstraalde was zo bedwelmend krachtig. Iedere vezel van haar lichaam schreeuwde dat ze weg moest rennen.

‘Ik heb vele namen, maar noemen jullie mij maar Nakama.’

Delia voelde zich licht in haar hoofd worden. Ze zakte door haar knieën.

‘Dus jij bent het zusje van Gerzek.’

‘Je kent mijn broer?’ bracht Delia met moeite uit.

‘Natuurlijk,’ lachte de gedaante. ‘Ik ken iedereen,

van Gerzek tot Dillon.' Nakama draaide zich naar Lilith toe. 'Ik ken zelfs jouw broer.'

'Zwijg!' schreeuwde Lilith. 'Ik heb geen broer!'

Delia voelde nu twee enorme magische krachten.

'Indrukwekkend.' De gedaante klapte sarcastisch in zijn handen. 'Je broer zal trots zijn op je, er zijn weinig die kunnen bewegen zodra ik mijn aura loslaat.'

'Hou je kop!' Naast Lilith verschenen er tientallen speren uit het niets die zich allemaal op Nakama richtten.

De speren werden meteen verpulverd door de enorme magische kracht, maar Lilith gaf het niet zo gemakkelijk op. Ze riep speer na speer op tot ze tien speren had gevonden die sterk genoeg waren om niet verwoest te worden.

'Wat ben je van plan te gaan doen, meisje?'

Lilith hief haar hand en lanceerde de speren naar Nakama. Ze schoten recht door hem heen en vernietigden de westkant van het gemeentehuis.

'Hoe is dat mogelijk?' stamelde Lilith.

'Dat ging vast anders dan je verwacht had.' De man maakte een wuivend handgebaar waardoor Lilith door de muur naar buiten vloog.

'Wat ben jij voor een monster?' bracht Delia uit. Miselijkheid begon ieder gevoel te overheersen.

'Ik ben geen monster, integendeel. Ik ben hier om te helpen, om jou een cadeau te geven en de wereld te redden.' Hij stapte op Delia af en legde zijn zwart gehandschoende hand op haar hoofd.

Delia voelde een harde klap waarna alles zwart werd voor haar ogen.

DELIA

Delia opende haar ogen. Pijn vlamde door haar lichaam heen. Ze schoot met een schreeuw overeind. Het felle licht geselde haar ogen en ze kon niet anders dan ze sluiten. 'Lilith? Lilith!'

Ze kreeg geen antwoord. Voorzichtig opende ze haar ogen, bedachtzaam op de felheid van het licht, en zag dat ze zich in een uitgestrekt grasland bevond. Het gras was zo hoog dat het tot haar middel kwam. 'Lilith?' herhaalde Delia wat zachter. Er was niemand te bekennen. In de verte hoorde ze vogels fluiten, maar voor de rest was er niets anders dan de wind die langs haar gezicht streek.

Het grasland strekte zich aan de ene kant uit tot zo ver ze kon zien. Aan de andere kant was een imposant bos. *Waar ben ik in vredesnaam?*

'Delia... Delia...'

Haar naam werd fluisterend op de wind meegedragen.

Verschrikt keek ze op. Wat was dat? Waar kwam dat vandaan? Ze keek om zich heen, maar zag niemand.

'Delia...'

Het kwam uit de richting van het bos. Voorzichtig kwam ze overeind, wankelde even en zette een paar passen in de richting van het woud.

De schaduw van de bomen bracht een zekere kilheid met zich mee en Delia kon niet beslissen of ze dit nu prettig vond of niet. De hoge bomen hadden alle-

maal andere vormen en geen boom was van dezelfde soort. Ze zag vogels waar ze nooit eerder van gehoord had.

‘Delia, kom snel.’

Ze duwde enkele grote bladeren van een struik opzij. Drie grote manen werden zichtbaar, een groenige gloed omhulde hen. Hoe verder ze het bos in ging, hoe meer het landschap begon te veranderen in iets wat ze niet kende.

Ze naderde een open plek. In het midden ervan bevond zich een grote cirkel met een vreemd waterachtige vloeistof. De cirkel bestond uit losliggende stenen waar water gemakkelijk door zou kunnen stromen, maar deze vloeistof bleef op zijn plaats. Eromheen was de grond betegeld en staken er hier en daar wat boomwortels uit de grond. Ze voelde zich aangetrokken tot de bron. *Wat is dit?*

Toen Delia de rand naderde leek de vloeistof tot leven te komen. Delia schoot achteruit. Ze spande al haar spieren, klaar om te vluchten als dat moest.

Het waterachtige spul bewoog zich. Het begon te vervormen, kwam omhoog en transformeerde langzaam tot het lichaam van een vrouw. Het laatste beetje vormde zich als een mantel om haar heen. Ze stapte over het stenen muurtje.

Delia staarde verbijsterd naar het wezen voor haar en ontspande zich iets. Hoewel vreemd, voelde ze dat ze haar geen kwaad zou doen.

De vrouw keek haar aan, strekte haar arm en legde haar hand op Delia’s schouder. Meteen voelde Delia zich tot rust komen.

‘Rustig maar, ik ben degene die je geroepen heeft.’

Delia herkende haar stem. ‘Wie bent u?’

‘Mijn naam is Selene.’ Ze ging op het muurtje zitten en klopte op de stenen naast haar.

‘Wat is dit voor een plek?’ Delia nam behoedzaam plaats.

‘Dit wordt de godenwereld genoemd.’ Selene stak haar hand, waar meteen een vogel op landde, in de lucht. ‘Na de exodus van jullie oude goden, hebben ze zich teruggetrokken tot deze wereld.’

Delia keek in het rond en vond dit niet bepaald een plek voor goden. Ze had verhalen gehoord over de legendarische godenwereld en had altijd gedacht dat het een gigantisch paleis zou zijn. ‘En wat doe ik hier? Ben ik dood?’

Selene lachte zachtjes en schudde haar hoofd. ‘Je bent niet dood. Je bent hier om de toekomst te zien.’ Selene viel stil. Een traan rolde over haar wang.

‘De toekomst?’

De hemel verkleurde naar rood en de grond scheurde bulderend open. Alles om Delia heen begon langzaam vlam te vatten. Ze klemde haar handen om de stenen rand en hijgde. *Dit is niet echt... Dit kan niet echt zijn...*

Selene keek spijtig naar de vallende meteoren. Met een handgebaar viel alles stil. ‘Wat weet jij over de goden? Weet je wie ik ben en wat dit is?’

‘Er zijn oude goden, een nieuwe god en van alles en nog wat,’ probeerde Delia luchtig, maar faalde. ‘Ik heb geen idee wie u bent en wat dit voor iets moet zijn.’

Selene begon vermoeid te glimlachen en ze begon langzaam al haar warmte te verliezen. ‘Het maakt niet uit wie ik ben, wat uitmaakt is deze bron.’ Selene stapte over de stenen muur, terug de bron in. De mantel gleden van haar af en langzaam begon de stenen cirkel zich weer te vullen met het waterachtige spul.

‘Deze bron?’ herhaalde Delia.

‘Dit is de bron van magie, de magie waar jullie over beschikken is hieruit afkomstig.’ Selene stond naakt voor haar. ‘Sitor zal mij proberen te vernietigen.’

De naam Sitor klonk haar niet bekend in de oren. ‘Wie...’

‘Sitor is mijn broer. Hij was de beste van ons, maar

verviel in krankzinnigheid. Hij is bevrijd uit zijn eeuwige gevangenis, iets of iemand heeft hem vrijgelaten. Sitor is onderweg, maar moet gestopt worden.'

'Maar...' wilde ze reageren.

'Ik zal je terug naar jouw tijd sturen, maar Delia...'

Er viel een korte stilte en Delia kon zien hoeveel pijn Selene had.

'Wanneer de bron vernietigd wordt, zal de wereld eindigen. Red mij. Bescherm de wereld.'

Delia had nog zoveel vragen, ze wilde haar mond openen, maar er volgde een grote klap. Ze zag Selene langzaam verdwijnen. Het werd weer zwart voor haar ogen.

LILITH

Lilith had Delia naar buiten getild en haar daar voorzichtig neergelegd. Frisse lucht deed meestal wonderen. En buiten dat wilde ze zo ver mogelijk bij die magiër uit de buurt, ook al was hij verdwenen. Lilith hield Delia stevig vast terwijl ze haar heen en weer wiegde.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Faolin, de kleine Paladijn. Hij had meer weg van een gezette dwerg dan een mens.

‘Geen idee, maar er was hier net een magiër. Hij leek ongelooflijk sterk.’ Lilith streek de klamme haren van Delia’s voorhoofd.

‘Waar?’

‘In het gemeentehuis.’

‘Calhoun en Valencia, volg mij,’ commandeerde Greyson, hij liet geen enkel moment voorbijgaan om te bewijzen dat hij beter is dan Lilith en Delia. Ook al betekende dat dat hij een veel te sterke magiër achterna moest gaan. ‘Faolin, blijf bij de twee kleine meisjes.’

Faolin knikte gehoorzaam na Greysons neerbuigende commando en keek hem na hoe hij met geheven zwaard het gemeentehuis binnenstormde. Vervolgens richtte hij zich tot haar. ‘Laat mij Delia even bekijken.’

Hij probeerde Delia over te nemen, maar Lilith kon haar niet loslaten. Ze slikte moeizaam.

‘Hé, vertrouw me.’

Lilith knikte. Ze moest...

Faolin nam Delia van haar aan. Maar vanaf het moment dat Lilith haar vriendin losliet, ontstond er een krachtige explosie en werd ze omver geblazen.

Toen Lilith overeind kwam, liep er een huivering langs haar rug. Delia werd omringd door een duister aura en zweefde enkele meters boven de grond.

Faolin trok haar verder ervandaan. Soldaten kwamen aanrennen om te zien wat er aan de hand was en groepeerden zich om hen heen.

‘Delia!’ schreeuwde Lilith, maar haar woorden gingen verloren in de kracht van de zwarte aura. Energiepulsen knetterden langs de rand.

Delia opende haar ogen en deze waren gevuld door een duivels zwart licht. Een energiepuls sloeg uit en raakte een Paladijn. Kermend viel hij op de grond, zijn wang bungelde als een verbrand stuk vlees aan zijn wang.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ brulde Greyson. Hij kwam met Valencia en Calhoun het gemeentehuis uit gerend. ‘Faolin, breng verslag uit!’

Faolin liet Lilith los en liep zo snel als hij kon naar Greyson toe. ‘Geen idee. Ik probeerde Delia nader te onderzoeken toen dit gebeurde.’

‘Is ze bij bewustzijn?’

‘Ik heb geen idee wat er aan de hand is. Maar dit is niet iets waar ze wat aan kan doen.’

Greyson hief zijn hand om Faolin het zwijgen op te leggen. ‘Dit soort gevaar kunnen we niet toestaan.’ Hij wendde zich tot zijn mannen. ‘Dood de magiër, voordat ze ons doodt!’ Greyson gaf zonder ook maar iets van gevoel in zijn stem het teken dat de Paladijnen mochten aanvallen.

‘Ze heeft een naam, Greyson!’ Lilith liet een ring van speren om Delia heen verschijnen. ‘Ze heet Delia en ik kan haar redden!’ Maar zoals ze al verwacht had viel er niet met Greyson te praten. Zeker niet als hij de kans had een magiër te doden.

‘Ga aan de kant, anders kan ik je veiligheid niet garanderen,’ snauwde Greyson.

Lilith ging demonstratief tussen Greyson en Delia in staan. Weer volgde er een krachtige energie-uitbarsting, die Lilith op een haar miste. Zand stooft op waar de schicht de grond raakte. Lilith vertrok geen spier. ‘Nooit!’ Ze vertrouwde op de witte speer die ze in haar hand liet verschijnen. ‘Als ik jouw hele divisie moet verslaan om Delia te beschermen dan zal ik dat doen.’ Eventjes dacht Lilith zelfs enige vorm van genot en opwinding in de ogen van Greyson te zien flitsen. Nu had hij de kans om twee magiërs te doden.

‘Je hebt geen idee hoe blij ik van die woorden word.’ Greyson glimlachte traag. ‘Ik heb zo lang moeten wachten om wraak te nemen hiervoor.’ Hij liet zijn vinger over een van de littekens op zijn gezicht glijden.

Lilith stond op het punt aan te vallen, maar kon haar verbazing niet onderdrukken. ‘Wat?’

Greyson zag zijn kans en stapte razendsnel op Lilith in. Ze kon nog net het zwaard tegenhouden met haar speer.

‘Mijn litteken is een cadeautje van je broer!’ snauwde Greyson voordat hij haar wegduwde.

Lilith wankelde. ‘Ik heb geen broer!’ Met een armgebaar liet ze een groep speren uit de grond schieten. Ze balde haar vuist en stopte hen vlak voor het kwetsbare gedeelte van zijn hals. De scherpe punten prikten in zijn vel. ‘De enige die ik heb is zij en ik zal ervoor zorgen dat jij haar met geen vinger zal aanraken!’

Greyson begon te lachen. Zijn zwaard gloeide witheet op. ‘Denk je dat jouw zwakke magie mij tegen zal houden?’ Met slechts een enkele uithaal van zijn zwaard sloeg hij alle speren kapot. ‘Om mij te verslaan komt dit duel honderd jaar te vroeg.’

Lilith zag hoe Delia de Paladijnen onbewust van zich afhield, terwijl Calhoun en Valencia zich razendsnel tussen de speren door bewogen en steeds dichterbij

bij Delia kwamen. Lilith draaide zich om om achter het tweekant aan te gaan, maar Greyson sprong ertussen, greep haar bij de schouders en zette zijn vlamme-nde zwaard tegen haar keel. Ze voelde het vuur op haar zachte huid branden.

‘Je brutale vriendin valt nu niet meer te redden.’

Het scheelde nu alleen nog maar een paar meter, hun wapens hadden haar bijna bereikt. Lilith wist dat als ze niet snel wat deed, Delia verloren zou zijn. Ze richtten zich op Greyson. Eerst moest ze hem uitschakelen. ‘Onderschat mij niet!’ Lilith liet de punt van haar witte speer in de grond zinken. Parallel ernaast verschenen tientallen kleinere exemplaren. Lilith concentreerde zich. De speren begonnen te gloeien, steeds feller, tot ze in duizenden vlijmscherpe stukjes uit elkaar spatten.

Greyson draaide zich weg, maar was net te laat. De stukjes speer boorden zich in zijn vel, overal waar ze hem raken konden. ‘Godver!’

Lilith draaide zich direct om en sprintte achter Calhoun en Valencia aan.

Lilith liet twee speren naast zich verschijnen en wierp deze in hun richting. De twee Paladijnen sloegen de houten schachten met hun zwaarden kapot waardoor de speren uit balans schoten en zich vervolgens nutteloos in de grond boorden.

Voor Lilith kon reageren begon Delia luid te schreeuwen waardoor er een energiegolf ontsnapte die alles en iedereen in het dorp met de grond gelijkmaakte.

Nadat de stof was gaan liggen, duwde Lilith de grote stukken hout van zich af. *In godensnaam...* Ze kwam overeind, veegde het stof uit haar ogen en keek in het rond. Alles, maar dan ook alles lag plat. Zelfs de Paladijnen waren alle kanten op geslingerd. Lilith kwam overeind en nadat ze de houtsplinters uit haar arm had getrokken, zag ze ook de gewonden Paladijnen liggen

die kreunend van pijn om hulp riepen.

Ze was verbaasd Delia nog altijd te zien zweven na de ongelofelijke uitbarsting van kracht. De zwarte aura omhulde haar onverminderd.

‘Wat een prachtige zon,’ fluisterde Lilith terwijl ze naar de wolkenloze hemel keek. De warme zonnestralen dansten op haar gezicht en ze merkte dat ze weer tot rust kwam.

‘Hoe kun je daar nu aan denken?’ riep Valencia verbijsterd. ‘We moeten haar uitschakelen!’ Hij trok een lange, brede hamer tussen het puin vandaan.

Lilith kon zich niet herinneren dat Valencia met een hamer was aangekomen. Ze moest in het vervolg echt beter opletten.

Hij stapte ongemakkelijk over het puin heen en ontweek de smekende armen van gewonden Paladijnen die hem vast probeerden te pakken.

‘Hebben jullie het nog steeds niet opgegeven? Is het niet belangrijker om je vrienden te helpen?’

‘Waar heb je het over? We moeten de staat beschermen tegen kwaadaardige magiërs!’ reageerde Valencia. Hij stak zijn hand uit naar een brede arm onder het puin en hielp Calhoun overeind. ‘Gewonden horen daarbij.’

Lilith schudde teleurgesteld haar hoofd. ‘Jullie Paladijnen zijn echt verschrikkelijk.’ Ze liet een korte lach ontsnappen waarna ze ook in beweging kwam om tussen Delia en de Paladijnen in te komen. ‘Vertel me dan waarom jullie achter Delia aan zitten. Ze is niet kwaadaardig.’ Lilith keek toe hoe Calhoun zijn bijl tevoorschijn haalde, hoe het ijs zich op het blad verspreidde en ze herinnerde zich hun bijnamen: de Donderpaladijn en zijn Ijsbroeder.

‘Zwijg, onwetend kind.’ Calhoun hief zijn bijl en haalde uit naar haar hoofd.

Lilith zakte snel door haar knieën. Tegelijkertijd trok ze twee speren uit de grond en schoot ze door

hun massieve schouders.

De twee mannen wankelden achteruit, maar herpakten zich snel.

‘Ze is een gevaar en wij moeten dit gevaar stoppen,’ bracht Calhoun hijgend uit. Bloed doorweekte zijn tuniek. ‘Ga aan de kant!’

‘Dan beginnen we weer helemaal opnieuw. Laten we hier even rustig over nadenken.’ Ze liet haar witte speer weer verschijnen.

Greyson verscheen tussen de gewonde Calhoun en Valencia verscheen.

‘Vooruit, wat stel jij voor om te doen?’ reageerde Valencia. Hij trok de speer uit zijn schouder en zakte door zijn knieën, zijn gezicht verwrongen tot een grimas.

‘Jullie kunnen zo niet doorgaan en er zijn te veel gewonden.’ Lilith spreidde haar armen en wees naar alle Paladijnen die gewond onder het puin lagen. ‘Dit conflict moet beëindigd worden.’ Ze draaide zich naar Delia toe wier toestand nog altijd niet veranderd was. ‘Geef me een laatste kans.’

‘Vind Faolin en haal iedereen onder het puin vandaan,’ gromde Greyson kwaad tegen Calhoun. ‘Ik geef je één kans, daarna maak ik er zelf een einde aan.’

Lilith knikte. ‘Delia!’ riep Lilith. Haar gevoel sprak het tegendeel, maar ze moest het toch proberen? ‘Het spijt me dat ik dit moet doen.’ Lilith begon om haar heen te rennen, terwijl ze vier speren liet verschijnen. Deze vlogen razendsnel op Delia af, maar ze sloeg ze makkelijk weg waardoor haar aandacht van Lilith af was.

Lilith nam haar kans waar en viel aan.

Delia draaide zich razendsnel naar haar toe, hief haar hand en Lilith bevroor midden in haar beweging, overgelaten aan Delia’s genade.

De twee magiërs keken elkaar aan en even dacht Lilith een fonkeling in Delia’s ogen te zien. Lilith merkte dat ze langzaam weer iets kon bewegen. Ze wachtte

niet langer. Ze balde haar vuist en haalde genadeloos uit waardoor Delia hard ter aarde stortte.

Lilith stortte uitgeput naast haar neer. Wat ze vandaag allemaal hadden meegemaakt, was te veel. Vaag zag ze Calhoun naderbij komen en voelde ze hoe ze werd opgetild en over zijn schouder werd gelegd. Toen gaf ze zich over en werd alles zwart.